



60. Mezinárodní festival poezie 16. - 18. října 2025

1. kolo I. kategorie

poř.	jméno příjmení	autor název textu	1 Richar Veselý	2 Martina Longinová	3 Renata Jurčová	4 Aleš Vrzák	5 Hana Krtíčková	6 Peter Milčák	7 Libor Vacek	počet bodů	pořadí	čas
1	Michaela PRAŽENKOVÁ	Vladimír Vysocký Píseň mikrofonu	5	6,5	4,5	6	5	4	6	26,5	16.	3:44
2	David SELTENREICH	Zdeněk Jirotka Rozhovor pod sochou	6,5	7,5	8	8	7	7,5	6,5	36,5	6.	7:26
3	Johana HAVLÍČKOVÁ	Petr Šabach Bellevue	5,5	7	6	7	6,5	7	6,5	33	11-12	6:35
4	Alena ŠIMČÍKOVÁ	Octave Mirbeau Darmojeři	6	5	6	5	5,5	6	7	28,5	15.	4:45
5	Mikuláš POLÁK	Šin'ichi Hoši Bokko-can	6	7	6,5	7	7	8,5	7,5	33,5	9-10	5:43
6	Karolína FLORIÁNOVÁ	Mila Haugová Maska tela	6	6,5	7	6	5,5	5,5	5	29,5	14.	5:46
7	Ester MENINGEROVÁ	Jan Skácel Uspávanka s plavčíkem...	4	4	6	4	5	8,5	4	21	19.	4:23
8	Sofie Anna JANEBOVÁ	Ludvík Aškenazy Romeo	8,5	9	8,5	9	8,5	8	8	42,5	2.	9:01
9	Hana HVOZDÍKOVÁ	Sylvia Plath, Ted Hughes Listy a Výkřiky (montáž)	8	8	8,5	8	8	8	7	40	3.	5:04
10	Dorota ŠUTOVCOVÁ	Arkadij Averčenko Robinsoni	7	7	7,5	6	6	6	7,5	33,5	9-10	6:37
11	Danie WOOD	Fritz Leiber Divka s hladovým očima	8	8	7	7	7	6,5	9	37	5.	8:16
12	Simona BÁBIKOVÁ	Dorta Jagić Once upon a time a jiné...	8	7	6,5	6	6,5	7	7	34	8.	6:21
13	Lev ANTOSHCHUK	Clive Staples Lewis Letopisy Narnie	4	4	5	7	4,5	4	8	24,5	17.	2:38
14	Adéla HIRČÁKOVÁ	Ivana Gibová Babička	9,5	9,5	10	10	8,5	7,5	8,5	46	1.	9:53
15	Magdaléna ZIKÁNOVÁ	Jade Changová Wangovi vs. Svět	7	7	5,5	6	6	7	7	33	11-12	4:47
16	Jakub SZÖKE	Peter Pečonka Prvé interview s čiernym...	7	8,5	9	6	7,5	7	8,5	38,5	4.	9:50
17	Michaela ŽATKOVÁ	U. Kovalyk, D. Hrnčiarová Vrátnik	7,5	7,5	7	5	6	7,5	7	35	7.	7:54
18	Hana KOMORNÍKOVÁ	Virág Erdős Prípad prepolednej...	4,5	4,5	4,5	4	5	4,5	5	23	18.	4:05
19	Kristína BENDŽÁKOVÁ	Ronald Dahl Paní Bixbyová a kožuch...	6,5	7,5	4,5	7	7	5	7	32,5	13.	9:45
20	Tereza BALDOVIČOVÁ	Marián Hatala Pripomienka o odpojení	3	4	3	4	4	4	5	19	20.	8:33

2

60. Mezinárodní festival poezie 16. - 18. října 2025

1. kolo II. kategorie

poř.	jméno příjmení	autor název textu	1 Richar Veselý	2 Martina Longinová	3 Renata Jurčová	4 Aleš Vrzák	5 Hana Krtíčková	6 Peter Milčák	7 Libor Vacek	počet bodů	pořadí	čas
1	Josef KÁNINSKÝ	Jiří Hájíček Bubny a dýmavnice	7,5	7,5	7	7	7	4,5	8	36	10-11	7:51
2	Laura RUMANSKÁ	Zuzana Kuglerová Zrkadlo	8	8	5	8	7,5	5	7,5	26	10-11	4:38
3	Anna SKRAMUSKÁ	Diana di Prima Montáž ze souboru Nočních...	8,5	6,5	7	5	6,5	5,5	6	31,5	15.	6:18
4	Alena ŠTRYCHOVÁ	Karel Šiktanc Zařikávání ryb	6,5	5,5	5	4	4	5	6	25,5	16.	3:25
5	Leonora NÁTHEROVÁ	Ayelet Gundar - Goshen Tam, kde číha vlk	8	9,5	8,5	9	8	5	7	40,5	4-5	8:29
6	Vladimír SOLDÁN	Oldřich Mikulášek Přípitek	7	7	5,5	7	8,5	5,5	6	32,5	13-14	3:24
7	Mária ŠKAROHLÍDOVÁ	Václav Pankovčín Tri ženy pod orechom	8	9,5	9,5	7	8	7	8	40,5	4-5	7:54
8	Eliška NEDVĚDOVÁ	H. Skalická, P. Novotný Byt	10	8,5	8	8	8	8	9	41,5	3.	6:50
9	Mária MIŠUNOVÁ	Kjersti A. Skomsvold Čím rýchlejšie kráčam, ...	8,5	9	8,5	8	6,5	7	8	40	6-7	9:03
10	Aneta MIKUŠTÁKOVÁ	Sylvia Fischerová Říkejte mi	8	8,5	6,5	9	8	8	7,5	40	6-7	4:17
11	Mariána ONDREJOVÁ	Luljeta Lleshanaku Pondelok v siedmich dňoch	8	8,5	9	6	7	7,5	7	38	9.	6:37
12	Martina MAŠKOVÁ	Dora Kaprálová Ostrov ohraničené anekdoty	9	10	7,5	9	8,5	7	9,5	43,5	1-2	6:07
13	Stanislav NEMRAVA	Bartoš, Poláček a Sušil O zbojníkovi	6	6	4,5	6	7,5	7	7,5	32,5	13-14	3:23
14	František BARTÁK	Přemysl Rut U Ježíška	9	8,5	8	9	9	7,5	9	43,5	1-2	6:53
15	Dávid KRAJČÍK	Miroslav Válek Opakovanie ohňa	8	8	6,5	6	7,5	7	6,5	35,5	12.	4:12
16	Agáta MAŠKOVÁ	S. Richterová, S. Plath, M. Oliver Výběr z básní	8	8	7,5	7,5	7,5	7	8	38,5	8.	4:40
17	Ľubomír SCHERHAUFER	P. O. Hviezdoslav Hľadám sa	3	5	3	4	3,5	4	6	19,5	17.	3:56

Sveb

...JSEŠ TAM TY!...

Pre úplnosť len dodám, že som si vedomý toho, že všetko, čo sem napíšem, môže byť použité proti mne. (A zrejme aj bude...)

Je to niečo celkom iné.
Je to (na prvú) veľmi príťažlivé.
Je to super atraktívne.
Je to mega hrboľaté.
Je to také prekvapivé.
Je to také durové.
Je to pre nás niečo nové.
Je to ťažko pohodové.
Je to ako nehotové.
A predsa také... jseš tam ty!

Ak chcete, môžete si to aj zarepovať a na konci verša, pokojne, dajte aj otáznik.
Všetko je dovolené. V prospech vecí. V prospech efektu. V prospech odkazu.
V prospech autora? Interpreta? Poslucháča?

V prospech koho?

Takto, asi, vnímam rozdiel medzi tým, čo si slovíčkom poézia (alias: poetry) pomáha, a tým, čo slovíčko poézia (alias: poetry) skúma a interpretuje. A niekedy aj recituje, teda prednáša. Prednáša: čiže predostiera ku konzumácii. Nie hotového menu, ale pozýva na dlhú cestu prípravy (duševného) pokrmu.

Obe cesty sú legitímne. Obe sú vítané. Obe ponúkajú jazdu! Jedna na rýchliku po magnetickej trati a druhá vyhliadkovým vláčikom s možnosťou vychutnávať si aj detaily krajiny, lenivo sa prevažujúcej za oknami vagóna, v ktorom sa spoluseďiaci a spolucestujúci venujú príbuznej činnosti, ako vy, ktorí ste sa rozhodli pre túto možnosť.

Neposudzujem. Neodsudzujem. Len si vyberám tak, ako to môže urobiť každý.

A inak to bol – Grand slam. Ako v tenise.

K JÍDLU

Hot Dog — 55 Kč

Chléb se škvarkovým sádlem — 35 Kč

Valašská kyselice — 55 Kč

Kuřecí stripsy, brambory — 149 Kč

Vepřový guláš, chléb — 149 Kč

Zeleninový salát — 99 Kč

KOUSKY RADOSTI NA ODPADKOVÝCH KOŠÍCH: TIMO II

Ve včerejším čísle Zpravodaje jsme si načali brněnského streetartového umělce Tima. A možná byli někteří z vás zklamaní, že to zas tak velká poezie není. Trochu máte pravdu – dnes tedy přitvrdíme.

Co se týče dnešního nadpisu: krása a svoboda Timových prací je v tom, že jimi oživuje i ta nejobyčejnější a nejzanedbanější místa. Popelnice, sloupy, ohradní zdi, odpadkové koše, podchody. Nebo nejen oživuje, ale dává jim nový obsah, kontext, hloubku, malé kousky radosti, krásy, zamyšlení, něžnosti nebo i naděje.

4

Na vodárenskou budovu v Ostopovicích u Brna Timo napsal: „Prosíme pozor! Na 93. kilometru leží v levém pruhu u svodidel roztrhaná deprese. Dobržd'uje se.“

Jinde zase: „Zanechávám stopu / kolem sebe kopu“.

Pak zas: „Bez zraků / a za mraky / začínají / zázraky“.

Nebo třeba: „Mám rád nádoby na kraji stolu / když těsně nepadá dolů“.

Nápis na odpadkovém koši: „Táh-
něte z místa! Jděte do prdele! Jsem
ještě pacifista? Miluju svoje nepřá-
tele?“

Anebo tahle krása:

Sen:
za zavřenými
víčky
proplouvají
ančovičky

Samozřejmě, nejlepší je vidět všechny texty přímo naživo v prostoru, pro který byly určeny. Ale i samy o sobě dokážou mluvit. Třeba:

Vlaky po kolejích
tmou
kolem světla v pokojích
jantarový náhrdelník
tkaný v tepnách růženců
a ve škarpách tepou
srdce zmrzlých běženců

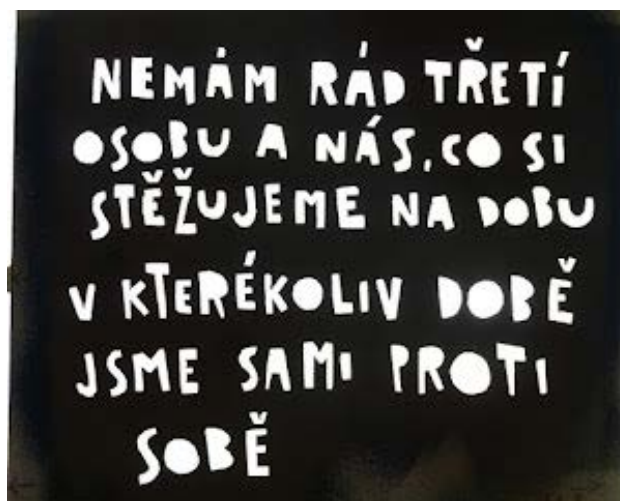
tvoje city
jsou na šípkových keřích
potrhané igelity

Trpělivostí rybáře
uspat děti
tečky sněhu nasypat
na konec věty
tlačítko výtahu vmáčknot
do podzemí
a vejce snů schovat
pod kameny

Zajímavé, někdy konejšivé, ale



DUSÍM V SOBĚ
TRPKOU ZLOBU
OBVIŇUJU
ŠPATNOU DOBU



i provokativní je u Tima vnímání duchovních témat. Na faře Marka Orka Váchy v Lechovicích u Znojma zanechal karmelitánský citát: „*Duch Boží prorůstá jak tráva asfaltem.*“ Nápisem „*Duch jde durch*“ zase obdařil evangelickou faru ve Sněžném na Vysočině. Jinde zas: „*Chybuj a odpouštěj*“.

Je Timo věřící? „*Věřící jsem, ale poslední dobou mám pocit doutnajícího uhlíku vytaženého z ohně. Nikdy jsem nebyl úplně v centru, ale teď se to nějak zintenzivnilo. Od kázání kněží už delší dobu nečekám žádný třeskový obsah, ale i forma samotné mše je terapeutický zážitek, pokud bych měl hovořit světsky. Jinak náboženství je pro mě asi možnost artikulovat vztah vzhůru a mimo čas. A hledání smyslu.*“

Na toto téma jen pár drobností:

*Každý ráno
otočit se k bohu
sám si totiž
asi nepomohu*

*Dvě další hvězdy letí do vesmíru
tváří v tvář syn svírá pěst
v ní vzduch a víru*

*Ve jménu otce i syna
i ducha svatého
začni den a otevři knihu
od východu na západ
od severu k jihu*

Timo je také přesvědčený ochránce přírody, i když přiznává, že neví, jak tyto problémy dobře pojmenovat. Pokusil se o to například lakonickým vyjádřením: „*Mizí hmyz*“. Nebo malý společensko-kritický sarkasmus: „*Vodu v krajině / budou zadržovat / jednotky domobrany*“.

Možná vůbec nejvíc se mi líbí ty Timovy texty, které zachycují náladu místa či okamžiku. Na těch tak trochu ujíždím:

*Přitisklejš
na vitrínu
svých představ
ujíždíš
vlak
a kapka stéká
po skle
v případě po-
třeby rozbít*

*Srdce na dlani
vypeckovávám višně
žena má je rodem z Líšně
z rádia zní cizí
písně na přání*

*Do snů pajasánů
rostou v okapech
touhy opuštěných synů
větrem neřízených náletů
chtěl být kosmonautem
a řídit raketu*

*Kvetoucí černý bez
dužnatá radost okamžiku
tanec šustících polonéz
sněhové květy tající
bez křiku*

*A taky vypadané
zuby v hluchých
ozvěnách léta.
Nakousnutá jablka
se válí ve škarpách
a ranní mlhy podél
řek. Kapky se bojí
vespod větví*

A co dál? Dál přistě.



Sedmým rokem naslouchat se učím aneb průlet prvním kolem první kategorie

Před začátkem každého ročníku festivalu poezie si kladu otázku, jak psát o vašich výkonech, jak podat zprávu, když už jsem tím byl opět pověřen. Co zdůraznit, podtrhnout? Jaký zde zanechat otisk pro budoucí spratky? Skrz co se na recitaci vůbec dívat, skrz co ji třeba jen poslouchat? Zavřít oči, abych si odmyslel sako, košili a číro? Ó, jak mistrná onomatopoie, jak výstižná akcentace existenciality textu, jaká práce s temporytmem! Ano, ale už ne, prosím. Jen mě ksakru chytňte za šosy a táhněte, pak budu vědět, co říct. Pustíte-li mě, nebudu vědět nic. Potlesk a šup do práce – nějak srozumitelně zformulovat útržky rozpadajících se dojmů:

PŘEDRECITACE – smrt a smrt. Po ránu se ani není čemu divit.

ZIKÁNOVÁ – Rusko – poezie – Kdo ke mně mluví? Mikrofon? Tak ho zahraj – nebo ne? Mravní prob-

lémy mikrofonu – mírná prožívačka. Plus za vyzdvižení revolučního potenciálu mikrofonu!

SELTERNREICH – Česko – próza – Tajemný šuplíček recitátora. Zpočátku nevyužitý komediální potenciál – trochu té exprese, kurňa, ne? Ale pozor, monolog hlídače upoutal. „Básníky, ty já nemůžu od sebevrahů rozeznat.“ Nakonec přesvědčivě upoutal!

HAVLÍČKOVÁ – Česko – próza – „Až budu velká, taky budu mužský!“ Tajnosnubné – jsem malá holčička. Aktuální text. Udržela pozornost...

ŠIMČÍKOVÁ – Francie – próza – Bez práce nejsou koláče, tvrdá ženská, mezi větami se mírně vypíná... Temné, rytmické, zvláštní... Černý závoj smrti a nepochopení, ale asi logické. Smrt nevysílá žádnou energii. Bol to záměr?

POLÁK – Japonsko – próza – (chudák, před recitací zvrace). V klidu, robotka pro zábavu. Došlo i na herecké střihy! Kontaktovej vypravěč (kouká sem a tam), poctivě oddělování vypravěče a postav. Nenucenost. Pomohla by tomu trochu lepší artikulace.

FLORIÁNOVÁ – Slovensko – poezie – máme tu ještě cit pro lyriku? Musí být tak tichá, ta lyrika? Nechci, aby mě lyrika uspávala. Střídání pomalu, nahlas, rychle a potichu... Jako by lyrika pod klenbou zámeckého sklepení neproudila. Proč si, kurňa, pořád sedám dozadu!

MENINGEROVÁ – Česko – poezie – Intonační houpačka ve stylu „jak to bylo pohádka?“ Ale radost z toho má. Opět, byl to záměr, nebo nedostatek? Výlet do dětských recitací...



JANEBOVÁ – Česko – próza – jemnocit pro lehké odstíny humoru. Ani nedutám. Lehké tóny těžké doby. Zobu z hlasu. Trefa! A hle, ono to jde i bez řevu. Tomu říkám vedení posluchače jako beránka na provaze tam, kde ho chci mít! Bravo!

HVOZDÍKOVÁ – Chorvatsko – poezie – změna textu oproti propozicím. To je drzost! A tak to nějak ztěžklo, vnitřní zápal, rozdrásaná kůže, a furt ty vztahy...

ŠÚTOVCOVÁ – Rusko – próza – seznámení s kontrastním chováním dvou Robinsonů – jeden doslovně aplikoval zákony a druhý si zachraňoval život. Čichám, čichám..., avšak zase jen nevyužitý potenciál...

WOOD – USA – próza – „Hledáme v očích něco víc než sex.“ To je rétor, který polyká koncovky. Ale přesto na něj člověk kouká a nechává se přesvědčovat. Měl by s tím šarmem prodávat vysavače Elektrolux.

BÁBIKOVÁ – Chorvatsko – próza – o čom, o čom? Ztratil jsem nit. Nevím, nechytám se...

ANTOSHCHUK – USA – próza – A možná přijde i Aslan. Krapet porouchaná deus ex machina! Nepochopil jsem „proč“ zrovna tento text ani „proč“ zrovna takhle... Ale nemusím nutně rozumět všemu.

HIRČÁKOVÁ – Slovensko – próza – vypravěčka života, skvělé využívání rytmu plynutí času, děje se tohle a tohle a tam zase tamto. Kombinace citu a cynismu, tak pravdivě provedeno! Ano! Ano! Ano! Bez úklony, ta by se sem nehodila!



7
ZIKÁNOVÁ – Čína / USA – próza – recitace s fixou, čárka za každou katastrofu – s každým rozchodem se jedna stane. Milé, rychlé, dobře pubertácké. Proč ne!

SZÖKE – Slovensko – próza – východniarsky spoločenská sonda, monolog tvrdáka, dobře zpřítomněná křivda. Konečně text jiného (o)sudu...

ŽATKOVÁ – Slovensko – próza – a zase atmosféra drámy a těžkého údělu... Nějaké to napětí tam bylo, ale pro nás vzadu, kurňa...! NAHLAS! Škoda, že jemné tóny visí pod klenbou kdesi předemnou...

KOMORNÍKOVÁ – Maďarsko – poezie – hezky se ta loďka houpe, divák se však udiveně koupe, a když jde divák ke dnu, loďka se potopí...

BENDZÁKOVÁ – Británie – próza – rychleji mluvit nedokážu, ratatatata... Dar nadsázky. Proč je však třeba vypálit, když brod je ještě daleko...

BALDOVIČOVÁ – Slovensko – próza – tichý větřík, co si věje jen tak pro sebe. Sám se diví, sám se vidí, neslyšně, ač mu jdu naproti... Gaba chodí s Mariinou, Zuza s Oliverom.



Průřez dojmy z odpolední recitace II. kategorie ve vážnějších tónech

Velká ručička na zámeckých hodinách párkrát předhonila malou a festival se přechýlil k recitacím ve druhé kategorii.

KÁNINSKÝ – Česko – próza – fotbal, „za první branku FC Semotice v samostatné republice...“ citová recitace hořko-humorného obrázku... Pohládilo.

RUMANSKÁ – Slovensko – próza – soustředěný výkon, ale nebylo těch metaforicko-trpitelských textů už veľa? Lásky a smrt...

SKRAMUSKÁ – USA – poezie – drsný, ostrý, pohrdivý (pro)jev. Sekavé dovětky „řek, řekla sem“ retardují, postupný rozpad způsobuje, že přestávám nerozumět, co tím chtěl básník a interpret...

8

ŠTRYCHOVÁ – Česko – poezie – změna. Konečně trochu té rybiny! Zařikávání i v názvu umožňuje a umocňuje nelogické, až slabikové členění textu... Ve zkratce – zvláštní.

NÁTHEROVÁ – Izrael – próza – mírné působení televizní hlasatelky, škoda, že už je na obrazovkách nevidáme. Ze zpravodajského tónu se ale dostala do dalších poloh – stále však kontrastní vůči předcházejícím.

SOLDÁN – Česko – poezie – dnes snad první klasicky krásná recitace krásné literatury... Perletí a třpytkami stříbrnými takhle víno velebit, to si jako Moravan nechám líbit!

ŠKAROHLÍDOVÁ – Slovensko – próza – všichni zomreli... Zpočátku jen informativní vypravěč, postupně návrat k přirozenosti... Letos se opakuje motiv ženského a židovského utrpení, čím to je?

NEDVĚDOVÁ – Česko – próza – myslel jsem, že bezdomovkyní bude ženské utrpení pokračovat, jenže omyl! Češi jako by zlehčovali a vsázeli víc do nadsázky. Skvělá práce s mimikou, nadsázka na druhou.

MIŠUNOVÁ – Norsko – próza – výborně, nadsázka přeskočila hranice! Skvělý text přednesený jako zvnitřnělý monolog oné postavy, herecký přístup! „Vieš, čo je to maximálna chudoba? Keď máš na pyžame iba jeden pruh!“ Z vtipu nakonec přemet do jemné lyriky!

MIKUŠTÁKOVÁ – Česko – próza o porodu poezie – radost, úsměv a červená líčka podporují, abychom se do hlavy básničky opravdu dostali... Je v ní koktejl všehochuti, chutná, chutná, chutí!

ONDREJOVÁ – Albánie – poezie – už musím i tudy: výstižná akcentace, mírně vztekle zapálená interpretace... Bylo cílem přenést posluchače na Balkán?

MAŠKOVÁ (Martina) – Česko – próza – mírně ironická přednáška o váze duše... ironie a věčnost odvádí recitátorku od citového ezoterična, což kvitují!

NEMRAVA – Česko/Slovensko – poezie lidu – moravská píseň v nemravovském vetešnickém žánru, tklivé, citlivé, charismatické... co dodat?

BARTÁK – Česko – próza – primátor a tři králové. Byrokratizovaný humor podávaný britsky suchým způsobem, prostě taková milá pohádka podporovaná ďábelským vzezřením interpreta...

KRAJČÍK – Slovensko – poezie – tajemství života? Už sa nechytám, prepáč.

MAŠKOVÁ (Agáta) – Česko / USA – poezie – pravdivý básnický civilismus, škoda jen vylosovaného pořadí, publiku už značně ubývá sil...

SCHERHAUFER – Slovensko – poezie – bodka za dnešní soutěží byla krásná, z jeviště sršící láska k poezii překoná i potíže s artikulací...

Tolik intuitivně-myšlenkový chaotický průjem, ve smyslu „průřez“ dojmy z prvního kola. Postoupivším gratulujeme, ostatním děkujeme a těšíme se na zítřejší nálož!



Kamila Švrčinová

ROZHOVOR

VERONIKA PLÁTKOVÁ

Sochy mají příběhy
a pocity, stejně
jako poezie





Před samotným začátkem letošního jubilejního 60. ročníku festivalu jsme položili několik otázek umělkyni Veronice Plátkové, autorce nové podoby ocenění pro vítěze. Veronika pochází ze Vsetína a je absolventkou oboru Sochařství a volná tvorba Fakulty umění Ostravské univerzity, kde studovala pod vedením prof. Maria Kotrby. V současnosti žije a tvoří na Valašsku, kde pořádá sochařské workshopy pro veřejnost. Vedle sochařské tvorby se věnuje také kresbě, malbě a komiksu. Působí rovněž jako pedagožka výtvarné výchovy na Základní umělecké škole B-Art ve Valašském Meziříčí.

Můžete nám krátce představit vaši tvorbu? Jaká témata vás nejvíce přitahují?

Já se ve své volné tvorbě nejvíce zajímám o ženské tělo, přitahuje mě a přináší mi nejvíce obsahů s ním spojených, zajímají mě různé příběhy žen a jak se tělo s každým přiblížením mění. Snažím se pracovat tak, aby toho na soše bylo co nejméně, aby obsah byl jen pocitově uchopitelný

a každý si ho pak mohl přebrat podle sebe. Pracuji s tradičními materiály, hodně si dávám záležet na tom, aby socha byla monumentální a měla dokonalé tvary. Pracuji také s textilem, například ve fázi skici. Letos jsem dospěla ke své vlastní stylizaci – nejdřív si objekt ušiju, pak vymodeluju a pak ještě přetesaám. Modelování podle reality mě baví. Textil je zároveň podobný ženským faldům, což mě přitahuje. Čistě formálně se mi líbí kontrast pevných hmot, jako jsou kosti, a měkkého ženského masíčka.

Takže se vám v umění líbí jistá organičnost a živost.

Ano, mám ráda takový ten barokní dynamismus.

Kdy se ve vás zrodila láska k tvorbě a potřeba sebevýchovy?

Myslím, že to tak mám odjakživa.

Kudy vedla vaše umělecká cesta?

Myslím si, že jsem tím byla zasažena celé dětství. Můj děda byl hodně výtvarně nadaný. Umění se sice věnoval amatérsky, ale třeba jako kreslíř byl na vysoké úrovni. Já

jsem chodila na gympl, takže nemám uměleckou střední školu, ale k tvorbě mě to pořád táhlo, tak jsem se přihlásila na sochu k Mariovi Kotrbovi. Do té doby ve mně bylo nevědomé cosi, jako že mám nějaký dar a něco dělám, ale s Kotrbou už byl ten proces vědomý.

Na škole jste se tedy naučila více přemýšlet o umění a lépe si sama v sobě utřídit, na čem a proč chcete pracovat.

Ano, to byla taky zajímavá fáze, když jsme si museli poprvé obhajovat a popsat svoje práce. Když člověk něco tvoří a přesně neví proč, tak když se nad tím musí zamyslet v písemné formě, nějaký důvod nakonec někde vykřeše. Já moc nemám ráda řeči kolem umění, mám radši, když dílo vypovídá samo. Je dobré, když tvůrce sám ví, proč tvoří.

Jak vznikl návrh na ocenění pro MFP? Co vám bylo inspirací?

Kdysi jsem na zemi našla dřevíčko, které mělo tvar ptáčka, a nějak jsem si ho uchovala. Za nějakou dobu jsem byla oslovena, že bych mohla vytvořit cenu, jenže tehdy byl malý rozpočet a bylo to strašně narychlo. Já

jsem si říkala, že bych dřevíčko jen zaformovala a odlila a bylo by přiznané, ale pak jsem ho ztratila. Nicméně idea s ptáčkem pořád rezonovala. Později přišel návrh na vytvoření ceny znovu. A my teď máme nově doma ptáka, který si jednou sedl na polštářek a mně to přišlo tak poetické, všechno do sebe zapadlo ve stejný čas.

Vzniklo při tvorbě návrhu více variant? Jak jste vybrala tu finální?

Určitě, ano. Měla jsem ještě variantu s homolkou, ale nějak mě i všechny okolo ten polštářek přitahoval. První varianta více připomínala klasickou cenu, ale polštářek přinesl další obsah. Je něčím, co jsme ještě neviděli, a sochařsky je nosnější.

Jaký je váš vztah k poezii? Čtete ji, nebo jste se sama pokoušela psát?

Ano, píšu poezii, ale je spíše hodně humorná a praštná. Málokterá poezie ostatních autorů mě zaujme, musí mít vždycky nějaký velký přesah a vtip. Já jsem kdysi napsala dobrou báseň o vších.





Kdybyste měla svoji uměleckou dráhu nebo životní příběh popsat básní, jaká by to byla?

Ted' mě napadá jedna od ostravského básníka, jehož jméno si bohužel nepamatuji, to byl takový opilec. Ta báseň se jmenuje Karma:

„Posral se mi hajzl, protože jsem hajzl.“

Já si hodně dělám z věcí legraci.

Takže nějaká nadsázka a lehkost je pro vás důležitá i ve vaší tvorbě a v životě.

Ano, já strašně nesnáším patetické věci, to mě úplně drásá.

Co podle vás spojuje sochařství a poezii? Na první pohled jde o rozdílné disciplíny. První pracuje s hmotou a druhá se slovem. Kde se mohou potkávat?

Já si myslím, že sochy mají příběhy a pocity, stejně jako poezie. Ty věci jsou často emoční a pro mě se setkávají v procesu práce. Ale myslím si, že je to stejné u veškeré

tvůrčí činnosti. Člověk při ní musí být citlivý, pracovitý, mít znalosti ve svém oboru, dívat se kolem sebe a pak vše dát do své tvorby.

Na jakém uměleckém projektu právě pracujete? Kde můžeme vaše práce aktuálně vidět?

Ted' pracuji na Smrtích – to je téma, které si nosím dlouho a zrovna ted' nastal čas ho uskutečnit. Je to trochu něco jiného než moje obvyklá tvorba. Hodně dělám oblé, ženské věci, a toto je geometrické, ale pořád je tam příběh člověka. Ať tvořím cokoli, vždycky je tam člověk.

Smrtě chystám na Jarmark s duší, který bude 25. října v rámci akce v nedalekém Rožnově pod Radhoštěm. Budou tam přednášky na téma smrti a řemeslníci, kteří mají zboží s tímto zaměřením. Známa mě oslovila s tím, že by tam chtěla i nějaké umění, aby měla akce přesah.

Jinak mám realizaci ve Vsetíně na nádraží – objekt připomínající Josefa Sousedíka, vsetínského vynálezce. A potom budu mít velkou dřevěnou instalaci na vánočních trzích v Brně na Zelném trhu.

Malý Všivák

Malý Všivák, vlastním jménem Matyáš Vlček, se narodil ve Valašském Meziříčí v roce 2006. Je začínající lokální písničkář, básník a principál Ohnivého divadla Falcon. Je basákem art hard rockové kapely Madam Tramall, ale umí hrát prakticky na jakýkoli hudební nástroj. Společností nepochopený a společnost nechápající mladý umělec tvoří z vnitřní nutnosti, ale i pro potěchu přátel.

S básní Starý pán získal prestižní ocenění Zvláštní cena Rotary klubu v Literární soutěži nadace Jana Pivečky. Jeho debutová sbírka básní vyjde v příštím roce ve vydavatelství Dionýsia. Jeho poezie je jakousi výčitkou vůči společenství, osudu, sobě. Absolutním bojkotem interpunkce vyjadřuje dnešní všepanující zmatek a cestu k chaosu. Celá tvorba je protkána nití melancholického naříkání, na níž je místy uzlík humoru. Sam říká: „Snažím se být veselý a vtipný, ale co ze mě leze, je mindrák-poezie.“

Na to nemáte právo
Je to můj život
Vy jste z něj dobrovolně odešli
A i přesto máte potřebu tahat za nitky
Je to tak
Odešli jste
Nechali mě samotného na pustém ostrově
Bez pomyšlení na důsledky
Když mi seberete poslední člun
Na to nemáte právo
Manipulovat mým životem
Přes slzy a vzpomínky
Děláte ze mě marionetu
Bez pomyšlení na budoucnost
Nemáte na to právo
A já mám toho dost

STARÝ PÁN

Někdy se cítím jako starý pán
Co sám chodí na skleničku
Protože mu jeho milá již zemřela

Jako starý pán
Co obchází pohřební služby
A vzpomíná na ty co znal
Když čte úmrtní listy.

Někdy si přijdu jako starý pán
Když jdu městem každého znám
Neplývám slovy, jen smeknu klobouk
A tím známého z dětství pozdravím

Jako starý pán
Mladší mě v tramvaji nechávají si sednout
Považují mě za kmeťa
A mluví jazykem, kterému nerozumím.

Někdy se cítím jako starý pán
Co sám chodí na skleničku
Protože svět co znal už není.

VE VÍRU POETIČNA...

statistika!

Nebývá zvykem, že do našich festivalových listů zařazujeme statistiku. Je na hony vzdálená světu fantazie, světu umění, do nějž se každoročně utíkáme schovat před inflací, před výsledky voleb nebo indexem polétavého prachu, a třeba právě před všudypřítomnou statistikou.

S koncem burčákové sezony zkrátka vystřízlivíme a běžíme pštrosí rychlostí strčit hlavu nikoli do písku, ale do uměním zalitého M-klubu. Jak jsme ale svou bláhovostí pštrosům podobní, myslíme si, že jsme se schovali, že jsme v bezpečí, a najednou... no, to je rána! I zde, Brute, statistika!

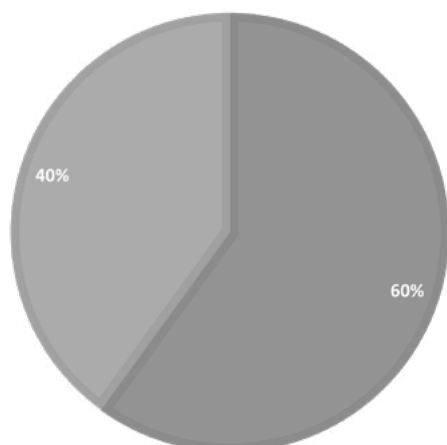
14

V minulém ročníku jsme slyšeli celkem 49 interpretovaných textů v podání 30 recitátorů, z toho 40 % mužů a 60 % žen.

V I. kategorii se představilo 20, ve II. kategorii pak 10 recitátorů.

Do 2. kola postoupilo celkem 19 recitátorů, z toho 12 z I. kategorie a 7 z kategorie II. Do 2. kola tedy postoupilo 63,33 % všech recitátorů, z I. kategorie byla pravděpodobnost postupu 60 %, ze II. kategorie 70 %. Z toho vyplývá závěr, že byli-li jste vloni starší, měli jste větší naději postoupit.

30 RECITÁTORŮ



V každé kategorii se udělovalo ocenění za 1., 2. a 3. místo. Stížnosti na nezařazení 4. míst do programu slavnostního předávání nenabýly vloni zvláštní intenzity, i přesto vedení festivalu dle šedesátileté zvyklosti argumentovalo nedostatkem peněz v rozpočtu na nákup dvou brambor (jeden zeměk na každou kategorii).

Byly však uděleny další ceny – Cena Vladimíra Justla, Cena Jiřího Demla, Cena Jiřího Brolla a Cena starosty města. Tyto byly uděleny ve 100 % případů recitátorům, kteří postoupili do 2. kola, ovšem ve 40 % případů za recitační výkony v 1. kole.

Ze všech 10 ocenění putovalo 40 % na Slovensko, v 60 % případů zůstala ocenění v České republice. 0 % ocenění putovalo mimo země Evropské unie.

Minulý ročník MFP nechal zaznít poezii 31krát, prózu 18krát. Prózu si nejčastěji vybírali soutěžící z I. kategorie v prvním kole, poezii nejčastěji soutěžící II. kategorie ve 2. kole. Povinnou poezii si tak ve většině případů recitátoři strategicky nechávali až pro případné druhé kolo (v něm zazněla poezie 16krát, proti pouhým 3 prózám).

Ze 49 interpretovaných textů bylo 34,69 % původně českých, 28,57 % původně slovenských a zbytek (čili 36,73 %) tvořily překlady (buď do českého, nebo slovenského jazyka). Ze zahraničních literatur měla největší zastoupení ta polská (4 interpretované texty), následovaná francouzskou (3 interpretované texty), dále

pak shodně zastoupená americká a německá (2 interpretované texty). Po 1 interpretovaném textu loňští recitátoři obsáhli autory islandské, britské, ruské, italské, irácké, gruzínské i argentinské. Mimo své národní literatury tak sahali interpeti méně, o důvodech je povoleno přít se v kuloárech Kulturního zařízení.

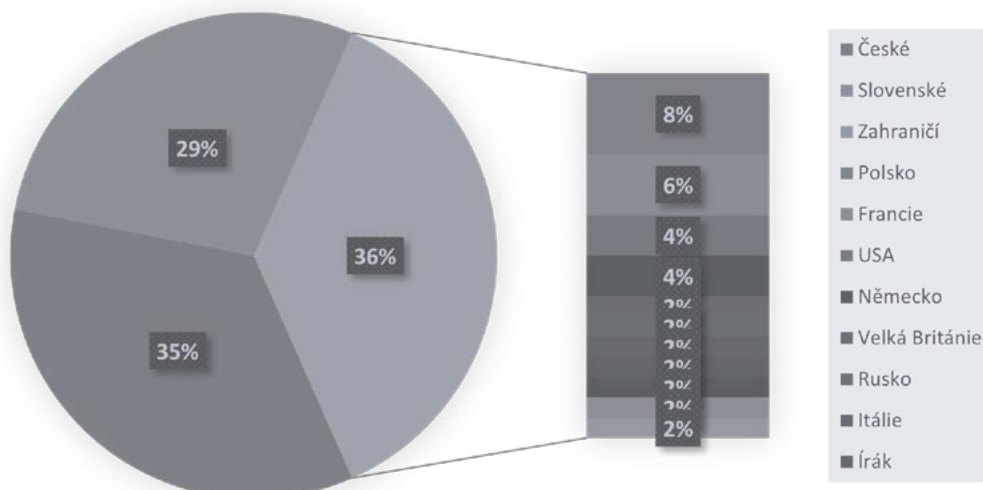
U 65,31 % loňských recitací jsme slyšeli texty již nežijících autorů. 5,88 % žijících intepretovaných autorů bylo při recitaci

svých slov přítomno, protože rovněž recitovali. Tyto teze ovšem platí, jestliže toto procento odpovídající jednomu člověku nečekaně ze sálu neodběhlo, a nejedná-li se o shodu jmen.

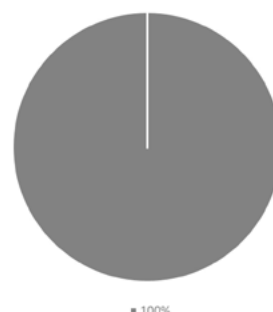
A konečně! Vloni 100 % redakce festivalových listů správně předpokládalo, že za rok bude následovat 60. ročník Mezinárodního festivalu poezie.

Za statistický tým přeji, ať si zlatý šedesátý pořádně užijete! Statistické okénko však nelze uzavřít jinak než zlidovělými slovy Zdeňka Svěráka: „Statistika nuda je, má však cenné údaje!“

Jazyk interpretovaných textů



Předpoklad redakce



POEZIE ŽIVOTA, POEZIE V ŽIVOTĚ

Poezie, která se nevnučuje. Nechce potlesk, ani literární cenu. Jen se prostě děje. V kuchyni, v tramvaji, v polední frontě na oběd. Mívá máslo na prstech, kruhy pod očima a občas i špatnou náladu. A přesto je to poezie, možná ta nejpříjemnější ze všech. Je to kouzelná poezie každodennosti.

Každodennost je plná veršů, které se ani nenamáhají rýmovat. Jsou to ty drobné okamžiky, kdy někdo zpívá falešně, ale s radostí. Kdy člověk zakopne o kabel, zanedává a pak se zasměje, že to vlastně bylo docela poetické – ten nečekaný tanec mezi katastrofou a zachráněným hrnkem čaje. Poezie se děje, i když o ni nestojíme. Možná právě tehdy nejvíc. Když se nehraje na krásu, ale prostě se žije.

Všichni mluvíme v básních, jen o tom nevíme. Metafora jsou jazykem poezie, ale i jazykem života. Říkáme, že někomu puklo srdce, že padáme do propasti, že jsou něčí oči krásné jako západ slunce. Nikdo přitom nekrvácí ani neleží na dně jámy. Ale bez těchto obrazů by byl svět podivně tupý, jakási nepoetická tabulka faktů. Zkuste si představit, že byste měli jeden den mluvit bez metafor. „Zažívám mírně pozitivní emoci vůči tobě.“ Nebo: „Dnešní nebeské těleso se vizuálně jeví příznivě.“ Bez obrazů by se rozpadla nejen poezie, ale i naše schopnost porozumět jeden druhému.

A pak je tu řeč lásky – nejstarší a nejtrapnější poezie světa. V té chvíli se metafor nezbavíme, ani kdybychom chtěli. Zamilovaný člověk začne mluvit jako básník proti své vůli. Najednou hoří, padá, letí, topí se, mizí. A i když ví, že fyzicky jen sedí na gauči a kouká do telefonu, stejně to všechno dává smysl. Láska prostě potřebuje přehánět. Bez obrazů by z ní zbyla jen chemie a pár zpráv v mobilu. S nimi se sice dá žít, ale ne snít – a poezie, i ta nejtrapnější, vždycky patřila snům.

Někdo říká, že poezie je zbytečná. Že svět potřebuje fakta, čísla a řešení, ne básníky. Ale zkuste si představit život bez jediného básnického výrazu. Bez „jsi

celý můj svět“, které není přesné, ale pravdivé. Bez „je mi po tobě smutno“, které nemá žádnou měřitelnou jednotku, a přesto hřeje víc než teploměr. Poezie je způsob, jak přežít prozaickou realitu, aniž bychom se v ní utopili. Někdo píše verše, jiný jenom myje nádobí a při tom si představuje, že pěna v dřezu jsou mraky nad mořem. Každý po svém.

Běžný život je možná ta nejnáročnější báseň. Ne proto, že by byl výjimečný, ale proto, že se pořád opakuje. A všechno, co se opakuje, hrozí, že ztratí lesk. Najít poezii v každodennosti znamená znovu a znovu objevovat významy, které se už stokrát objevily. V tom je zvláštní druh odvahy. Protože každý den se může proměnit v klišé – a právě tehdy je potřeba básník, byť jen ten tichý uvnitř nás, který si všimne, že ranní pára nad hrnkem je vlastně malý oblak.

Každodennost se dá číst jako nekonečný rukopis. Každé „jak se máš“ může být veršem, každé „dej si ještě koláč“ jemným vyznáním. Stačí změnit tón hlasu, pohled, úhel světla. Poezie není v obsahu, ale v pozornosti. A pozornost je v dnešním světě možná ta největší forma lásky. Možná není poezie v tom, že ji píšeme, ale v tom, že ji žijeme – často neohrabaně, někdy směšně, ale upřímně. Každý den se snažíme přežít mezi účtenkami, e-maily a obavami, že zítra to zase celé začne nanovo. Ale možná právě to je poezie – ta opakující se symfonie drobných starostí, které tvoří rytmus života. A jestli se to zdá příliš patetické, je to v pořádku. Poezie vždycky balancuje mezi trapností a pravdou.

Běžný život je přece taky poezie. Jen ji musíme číst nahlas – i když se u toho trochu stydíme.

LITERÁRNE CHUŤOVEČKY²

Sľaby rubrika, sľaby knižné tipy, sľaby niečo, o čom sa dá debatovať.

Tak teda... zaplňam dieru na trhu, splácam svoj dlh, ponúkam niečo, čo som si sám pre seba našiel, prelúskal, získal k tomu vzťah. Netvrdím, že je to to pravé orechové, ale ak niekto z vás, čo i len trošku, podľahne pokušeniu a bude hľadať tohto autora, toto dielo... splnil som svoje poslanie a spokojný odídem definitívne na recitátor-sko-lektorský dôchodok.

Inšpirácia životom prichádza denne. Každému z nás sa niečo prihodí, niečo pozoruje, niečo ho zaráža. Udiví, pri niečom sa pristaví, alebo – naopak – pohne. Ale len niektorí z nás sú schopní so zážitku spraviť aj umenie, posolstvo, príbeh. A ak to niekto dokáže rovnako dobre poeticky i prozaicky, je pre mňa povinnosťou pripomenúť si ho. Koniec – koncov, niektorí z vás ho poznajú. A možno aj osobne.

Vnímam a poznám ho ako najproduktívnejšieho a najpozoruhodnejšieho žijúceho a ešte stále píšuceho slovenského básnika – barda. V tomto roku oslávil 90-ťku. Ako sám hovorí, ešte stále píše modrým atramentovým perom, aby sa krč, ktorý cíti v prstoch pri písaní gulôčkovým perom, nepreniesol do jeho myšlienok. Škola písania je aj škola reči a myslenia, hovorí. Pri nespočetných stretnutiach s ním som pochopil, že slovenčina je veľmi cudný jazyk, krehký, ktorým – ak ho ovládáte presne a citlivo – dokáže vyjadriť všetko. Dokáže prekvapiť nielen básňou, ale aj tým, že napísal a vydal aj niekoľko krátkych próz. Zamyslení, ktoré stoja za to. Ján Buzássy a jeho zbierka krátkych zamyslení: *Neužitočný strom*.

**Ján Buzássy: „Neužitočný strom“
2012, vydavateľstvo: Modrý Peter**

Je to už viac ako dvetisíc rokov, čo čínski taoisti narázali na problém neužitočného stromu. Stál pri ceste, bol vysoký, ba obrovský, ale jeho drevo bolo načisto ne-

použiteľné. Dokrivený kmeň, poprepletané konáre, to nedávalo šancu, aby stolár alebo iný remeselník mohli z takéhoto materiálu niečo urobiť. Bol načisto neužitočný. Taoisti oproti nám ešte neboli v takej environmentálnej situácii, aby si vedeli vážiť jeho tieň, ani to, že jeho listy čistia vzduch. Oni na ňom videli veľkosť, veľkosť vďaka svojej neužitočnosti je veľmi užitočná. Keby bol strom použiteľný, dávno by ho vyťali, a veľkosti by nebolo. Človek potrebuje predstavu niečoho veľkého, čo ho prevyšuje a čo dáva životu rozmer.

Taká je kultúra. Ťažko dosiahnuť, aby bola užitočná, aby jej výrobky slúžili praktickým účelom. To niektorých ľudí znervózňuje a popudzuje. Načo to tu máme? Len to zavádza.

Ako sa tak pozerám po verejnom živote, v politike, v ekonomike, ale aj v iných odvetviach pribúda ľudí, ktorých sme kedysi nazývali „ťažký dýzel“. Pojem vznikol pravdepodobne na vojenčine, ale je veľmi dobre aplikovateľný na hociktorý odbor. Označuje človeka, ktorý aj k jemným problémom pristupuje s tvrdou šijou. Je teda tvrdošijný, ale s tvrdošijnosťou, ktorá neubližuje jeho vlastnému egu.

Ostáva mi iba spoľahnúť sa na to, že aj u takých dýzlov môže nastať čosi ako návrat svedomia. Spomínam si na roky normalizácie, na istého básnika, dobrého básnika, ktorý napokon nebol hádam zlý človek, ale bol v strane členom okresného čohosi. A zrazu sa mu do básne vkradol motív naznačujúci, že tu čosi straší. Svedomie zaťukalo. Ale báseň nebola dobrá, takže hladkosť socializmu ani teraz nebola narušená. Báseň vypadla z dejín.

Žime. Ťažkých dýzlov je veľa. Ale keď som spomenul spisovateľov obdobia socializmu, nebolo medzi nimi takých typov priveľa. Týchto by som nazval skôr oberučnými autormi. Boli nadaní a v strednom stave opitosti povedali pekné veci. Ale v rozhodujúcich chvíľach hlasovali podľa pokynov zhora. No – taký je slovenský človek, vedel aj pomôcť niekomu, kto sa dostal do maléru (možno by bolo lepšie, keďže sme všetci Slováci, povedať – do

šlamastiky). Šlamastika trvá, ale tých, ktorí by z titulu svojho postavenia vedeli pomôcť človeku, ubúda. A ťažké dýzli nevymizli.

Aj v literatúre a kultúre existujú náhradky, ale ťažko ich rozoznávame. Káva bez kofeínu je predsa len káva, v nealkoholickom pive je trochu alkoholu. Aj chuť je podobná, ale chýba tomu duch, der Geist, teda lieh. Literatúra bez ducha je nebezpečný jed.

Mesiac marec býval kedysi mesiacom knihy, mesiacom bezpečnosti v doprave, tuším, aj mesiacom lesov a hádam aj všeličoho iného. Indiáni ho nazývali mesiacom tráv. Teraz je to mesiac daní. Strávim teda opäť niekoľ-

ko dní nad formulármi v jazyku, ktorému nerozumím a ktorý ma popudzuje. Je to cudzí jazyk, jazyk okupantov. Agresívny. Jeden taoista hovorí: „Čo robí dobre mne, to je dobré pre svet, a čo mne škodí, je zlé. Celý tento svet nestojí za jediný chl p z môjho tela.“ Iný hovorí: „Dokonalejší človek nič nevlastní, génus ničomu neslúži, nič si nevysluhuje, svätec nemá meno.“



ZÁKULISNÉ INFO

aneb čo uniklo do redakcie

18 Je to tu! Podarilo sa nám rovno za horúca zachytiť viaceré interné výroky porotcov. Môžete tak presne zistiť, čo si kto o ktorom recitačnom výkone myslí. Nakol'ko žiaľ organizátor ani porota nedodali GDPR súhlas v troch kópiách s pečiatkou a podpisom vysielajúcej kmeňovej organizácie, pristúpili sme k nasledovným kódovacím praktikám

1. Zamiešanie výrokov o jednotlivých recitátoroch.
2. Následné zamiešanie výrokov z prvej a druhej kategórie.
3. Náhodný preklad niektorých výrokov z češtiny do slovenčiny a naopak.
4. Občasné zaradenie všeobecných výrokov platných pre všetkých recitátorov.
5. Variabilita početnosti výrokov k jednému konkrétnemu recitátorovi
6. Občasná zmena rodu porotcu či recitátora
7. Zaradenie výrokov, ktoré sa týkajú občerstvenia podávaného porote.

Recitátori sa párujú sami podľa vlastných vedomostí, sebavedomia, intuície a zručností. Náhodné sebakritické priradenie výroku patriaceho inému recitátorovi je takmer vždy prospešné:

Stravuje ji tréma, ale ta tréma opadá a v posledním wow efektu to vygraduje a já vím, proč tady je.

Mne bavilo to kostýmovaní. Ty štulpný. Ten fotbalovej kostým s těma sukničkama.

A: Ono to končí vždycky s tými katastrofami.
B: No práve, ja som potom čakal katastrofu s tým ramienkom.

Ten rozprávač je ponorený do akejsi temnej figúry.

Ako nás to dojíma, hoci to povie tak, že ju to ne-
dojíma.

A: On zítra použije znova tu basu?
B: To né. On si půjčí třeba hobo.

Nádherné dievča.

Mal fázy, kde nenechal vydýchnuť poslucháča.

Všetky tie jemnosti a nežné gestá a jemné prechody v tých dlhých pauzách neuveriteľne fungujú.

A: Nebolo to náhodou na manželovu 50ku?

B: V tomto prípade mi to nevadilo.

Tak krásna holka a já se k ní nedokážu dostat.

Drží tam odstup od tých humorných častí a mne sa to páči.

To je tvoja šálka kávy?

Ne, slyším ji poprvé.

Na ten nízky vek sa s tou autorkou popasovala statočne.

My na tú pol cestu prideme, ale ona tú pol cestu musí prísť k nám.

Tá autenticita bola ozajstná, on sa tam vložil. Pekne vytvorené napätie; jemné, krehké.

Fór udělá, ale nepřepálí.

Je to ešte horúce. Ja počkám.

Ten text, to je samovražda. To je ťažký, ťažký text. To je samovražda.

Ten klíč se už objevil.

A tak dlouho jsme ho všichni hledali.

Nerobte zo mňa čitateľa. To sa stalo dva krát v tejto kategórii. Ja si to prečítam sám.

A: A tá slovenčina tu konečne zaznela tak, ako má.

B: No jo, bylo to slovensky.

Ten text je skrátka gýč ako prasa.

Ten koláčik je dobrý.

No jo, otázkou je, jak dlouho je to dělaný.

Dělá to tak trochu jako závažná venkovská psychologizující intelektuálka z venkovského prostředí o dvaceti chalupách.

A: Ako to budovať, keď hneď od začiatku ide to toho takto naplno.

B: No on bol rozrušenej z tých očí.

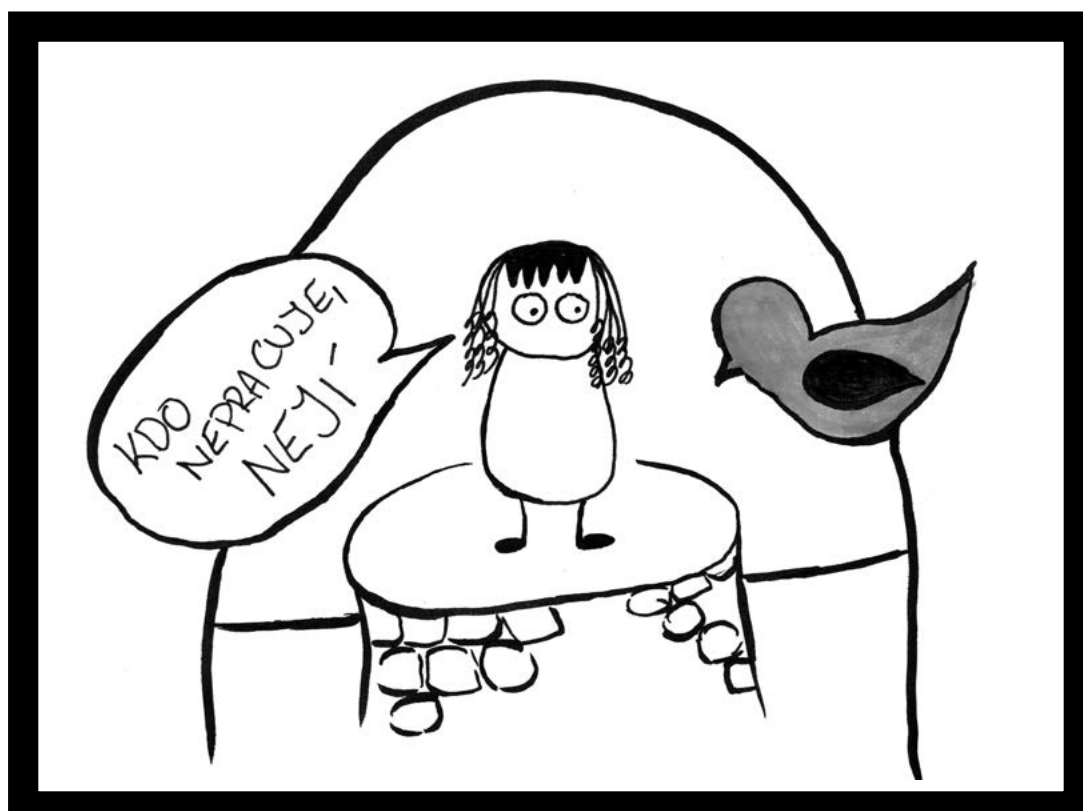
Tak nevím. Já jsem asi byla na jiném přednesu.

Všetko je nástojčivé. Nemůže byt' všechno nástojčivé. Dá si někdo čaj, nebo kafe?

Já to obdivuju. Jako ta produkční stránka je u něho vždycky velkolepá.

A: To bylo inspirováno Lynchem.

B: Myslíš, že to bylo zlynčování?



SLÁVA VÍTĚZŮM A ČEST TĚM PORAŽENÝM

Aleš Linduška

Usedám v přítmí, jen lampičky svítí. Temně se klene kamenná klenba sklepení, dech se újí a srdce chce vyskočit z hrudi. Napětí krájíme našimi slechy, jen tu a tam zavrzá židlička a porota vyruší nás nedočkavými vzdechy. Vstupuje na scénu rytíř slova a pláštík cti halí jeho úmysly. Ne, není to rek gest všemocných, však slovo ovládá, a to je silnější než meč. Třes se, ohavná temnota, světlo se dere na povrch a vítězství je na dosah.

Rytíř slova pak sráží nepřátele a padají jak skřeti jeden po druhém. Nedůvěra, strach a bázeň a k tomu pýcha, mečem rázným již mají rozpáraná břicha a vozová hradba poroty rekovně třese se v základech, když údery smělce nedbají na množství nepřátel. Kdo zvítězí v té temnotě, snad múza Poezie brzy napoví a hrdina z posledních sil svá slova před tribunálem mocných dopoví. Už známe vítěze, on odhodil svou zbroj a před námi tu stojí nahý, jen svatá slova při něm v těžkých chvílích stála.

Pokorně se ukloní ten světec, rytíř pravdy neskrývané, a jeho údy zemdlené již brzy políbí tvrdě kameny nevládného sklepení. Již duše svobodná je a spěchá k nebesům, v okamžiku odevzdání malý Bakchus hledí tu jak starý posel z antických bájí. Ten Homér naší doby nás oslnil a provedl nás temnotou vyčerpání. My nikdy nezhyne, slova věčná jsou a každý, kdo v ně uvěřil, najde klidu a požehnání.

Staniž se, poroto vyřkni ortel, my hrdinští se klaníme před tebou a svůj kříž neseme na bedrech. Vzkříšení, nestojíme o slitování! Jsme pravdě slov odevzdáni a múza Poezie líbá naše horké čelo. Chvála vítězům a čest těm, již byli poraženi.

TIRÁŽ

Festivalové listy 60. ročníku Mezinárodního festivalu poezie

Šéfredaktor: Karel Prokeš / **Redaktoři:** Jiří Jurečka, Marek Adamík, Peter Zemaník, Aleš Linduška, Erik Zabucký, Karolína Zabucká, Matej Čertík, Kamila Švrčinová / **Sazba, grafika:** Ondřej Smolka / **Fotografie z festivalu:** Zdeněk Smolka

PARTNEŘI



Zlínský kraj
Kraj bez hranic



NÁRODNÉ
OSVĚTOVÉ
CENTRUM



MINISTERSTVO
KULTURY



Státní fond kultury ČR